

בש"פ 5726/20 - יהודה מבורך נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5726/20

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז

המבקש:

יהודה מבורך

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופט א' רומנוב) בעמ"ת 29621-08-20
מיום 13.8.2020

בשם המבקש:

עו"ד עידן בוטבול; עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. בקשה לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), לרשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' רומנוב) בעמ"ת 29621-08-20 מיום 13.8.2020, בה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט לתעבורה בירושלים (השופט נ' נחשון) במ"ת 3482-08-20 מיום 13.8.2020, אשר הורה על עיכוב ביצוע החלטתו בדבר ביטול מעצר בית בו שהה המבקש.

2. לבית המשפט לתעבורה בירושלים הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגת רכב בשכרות, סירוב לבדיקת שכרות וסירוב לבדיקת שכרות לפי דרישת שוטר, וזאת בשל כך שביום 11.8.2020 נהג ברכב כאשר הוא "שיכור מכוח סירוב", לאחר שסרב למסור דגימת שתן לבקשת שוטרים שעצרו אותו. בעטיו של אירוע זה נעצר המבקש, ובהמשך שוחרר למעצר בית, הואיל ולחובתו עמדו עונשי מאסר ופסילה על תנאי בגין הרשעה קודמת בעבירה של נהיגה תחת השפעה משנת 2018.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה להאריך את מעצר הבית בו הושם המבקש ולפסול את רישונו עד לתום ההליכים נגדו. בית משפט דחה את הבקשה להמשך מעצר הבית של המבקש, וקיבל את הבקשה לפסילת רישונו. במעמד זה ביקש בא-כוח המשיבה לעכב את ביצוע שחרור המבקש ממעצר בית לשם הגשת ערר על ההחלטה. בית משפט הורה על עיכוב ביצוע החלטתו עד לשעה 16:00 באותו היום.

4. המבקש הגיש ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, בו נטען כי בית המשפט לתעבורה לא היה מוסמך לעכב את ביצוע החלטתו, הואיל והסמכות הקבועה בסעיף 55(א) לחוק המעצרים מאפשרת לעכב ביצוע החלטה המורה על שחרור אדם ממעצר בלבד, בעוד שהחלטה המורה על ביטול תנאים מגבילים בהם שוחרר כבר אדם ממעצרו, דוגמת ביטול השמתו במעצר בית, אינה נכנסת לגדרי הסעיף.

5. הדיון בערר בבית המשפט המחוזי התקיים עוד באותו היום, אך נוכח הודעת בא-כוח המדינה כי אין בכוונתה לערר על החלטת בית המשפט לתעבורה, הורה בית המשפט המחוזי על מחיקת הערר אשר הפך לתיאורטי בלבד.

6. מכאן הבקשה שלפניי, בה טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שהחליט למחוק את עררו מבלי להכריע בשאלה העקרונית שהעלה, אשר לה חשיבות החורגת מגבולות מקרה דן מפאת קיומה של פרקטיקה בבתי משפט השלום, לפיה עיכובי ביצוע כאמור ניתנים באופן תדיר.

7. לאחר עיון הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, בית משפט זה אינו דן ככלל בשאלות תיאורטיות אשר נעדרות נפקות מעשית ביחס למקרה המונח בפניו, למעט במקרים חריגים (בש"פ 10454/07 דאכה נ' מדינת ישראל, פסקה ג' (17.12.2007); בש"פ 3305/16 הלן נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (26.5.2016)). משהודיעה המשיבה כי אין בכוונתה להגיש ערר על החלטת בית משפט השלום, הפך עררו של המבקש לתיאורטי גרידא, ועל כן בדין הורה בית המשפט על מחיקתו.

על כך יש להוסיף כי הטענה לקיום פרקטיקה פסולה כאמור נטענה בעלמא ללא כל ביסוס ומבלי שהוצגו מקרים דומים בהם עיכבו בתי המשפט כנטען את ביצוען של החלטות המורות על הסרת תנאים מגבילים בהם שוחררו נאשמים ממעצרים.

8. אשר על כן הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ד' באלול התש"ף (24.8.2020).

ש ו פ ט